



Завладао је синдром Илије Чворовића- свако у свакоме види шпијуна, док слонче безбрижно плеше по стакларској радњи...

Нико више не пита за здравље, породицу, оно куртоазно: “Како је?”, већ- “Јеси ли за протесте”...а слонче ко Ћогани...

Уђеш у пекару: “Добар дан, четврт бурека..” а продавачица: “За овде или за понети на протест?! Ма, за протест, знам те ‘тицо! Сад се има за бурекић, плаћа Сорос добро, а..?”

А, слонче ко Ћогани...

Придржиш врата старијем комшији, кад: “Нека, нека, сам ћу, само ти пожури да те Сорос и НАТО не чекају, неће дневница сама од себе да се заради...”, без обзира што и ти улазиш у зграду...

А, слонче ко Ћогани...

Сретнеш поштару на путу до контејнера: “Царе, има ли шта за мене?!”, кад он: “Има, вероватно, ал не код мене, ЦИА не уплаћује преко нас...”!

А, слонче ко Ћогани...

Уђеш у аутобус, валидираш се штоно кажу, сви се окрену и у глас: “Опа, види коме је то Сорош уплатио “бусплусић” а до јуче бежанија кад уђе контрола... Мајсторе, кочи и отварај врата, мали је ово аутобус колики је овај издајник”!

А, слонче ко Ћогани...

Привијеш се увече мазно уз жену, деца спала, припупиташ онако како доликује: “Хоћемо ли мало”, а одговор: “На протесте, јел?! Иди па се мази с Кандићком, курвару сорошевски, што ме ниси пре четири дана питао...?”

А, слонче ко Ћогани...

Али обучеш нешто тамније од сивог одмах си жена у црном, без обзира на пол: “Види, мангупа, утего се у црну кошуљицу, донација..?”

“Идем на сахрану, аман, а у истој кошуљи си ме видео најмање десет пута”!

“Аха, сахрањујеш Србију с оним твојим жентурачама”...

А, слонче ко Ћогани...

Одеш код лекара, заседнеш у чекаоницу и заподенеш причу с неким колко да прекратиш време: “Вирус, а..?”

“Не, већ часна патриотска прехлада за разлику од вас неких који се оним НАТО иглама бодете у вене и ширите вирусе, а богами и кашљете сиду највероватније”?!

